

naar Lovgivningsmagten overhovedet vil indblade sig paa denne Art af forrigerende Arbeider, er det ikke nok, at den leverer Noget, der er forskjelligt fra det tidligere, heller ikke nok, at den giver Noget, der er lidt bedre end det Forrige, men det maa fordras, at det, der bringes tilvoeie, efter at være gjort til Gjenstand for Overveielse og Behandling i et stort Udvalg, virkelig ogsaa maa siges i sig selv at være fuldstændig korrekt; men det forekommer mig, at den Form, som det ærede Flertal bringer i Forslag, er, naar man ser rigtig derpaa, ikke at foretrække for denne, der har den store Fordel, at den nu er vedtagen i 3 saadanne midlertidige Love, der have været udførte i Praxis, uden at nogensomhelst Mistilighed er opstaaet deraf, og som ere vedtagne af Rigsdagen og Regjeringen, uden at Nogen har havt nogen Betænkelighed ved den Form, som dengang var anvendt. Udvalgets Flertal foreslaar, at Ordene: „indtil Behandlingen af Finantsloven er tilendebragt“, skulde rettes til: „indtil Finantsloven for Finantsaaret fra 1ste April 1873 til 31te Marts 1874 er given“. Jeg tror, at der mod denne Form kan gjøres adskillige Indsigelser, og en af dem er da den, at naar man vil naae en virkelig Overensstemmelse med Grundloven, vil det være rigtigere — synes det mig — at vælge samme Udtryksmaade, som Grundloven har. Men Grundloven bruger i sin § 49 det Udtryk: „forinden Finantsloven er vedtagen“. Nu er det ganske vist, at dette Ord: „vedtagen“, saaledes som det nu staar i § 49, ikke stemmer nops med den konstitutionelle Praxis, som har udvillet sig, siden Grundloven af 1849 blev given, idet man nemlig nu fastholder, at Rigsdagens Andel i Lovgivningsmagten udsøves igjennem „Vedtagelse“, Kongens igjennem „Stadsfæstelse“, og der kan dog fornuftigvis ikke være nogen Tvivl om, at Grundlovens § 49 ikke vil nops med, at Finantsloven skal være vedtagen af Rigsdagen, men forudsætter tilige dens Stadsfæstelse af Kongen. Ikke desto mindre har denne Udtryksmaade nu jo 24 Aars Hævd for sig, og er godkjendt ogsaa derved, at Grundloven siden har gennemgaaet et Gjennemsyn, uden at man har anset det for nødvendigt at forandre Noget ved dette Udtryk, medens man har forandret en anden Del af samme Paragraf. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at naar man overhovedet vil rette paa den Form, som nu engang er brugt de tre sidste Gange, er der et Udtryk, som synes i høj Grad at opfordre til Rettelse, og som dog Udvalgets Flertal ikke har rørt ved; det er Udtrykket: „senest indtil“. Og saa dette Udtryk kan ganske vist findes i Loven af 28de Marts 1853 og formentlig alle senere foreløbige Bevillingslove, men det er ligesuldt ikke korrekt. „Senest“ kan bruges om et Tidspunkt, paa hvilket, eller om et Tidspunkt, fra hvilket Noget skal ske; men det er ikke nogen korrekt Sprogbrug at sige: „at en Ting skal gjælde senest

indtil da“. Det hedder vist i det korrekte Lovsprog: „dog ikke ideover den 1ste Mai“. Det er en Kettekse, som vil være at anbefale, naar man overhovedet vil revidere. Med Hensyn til Forslaget om Titelen er jeg ikke i Stand til at se, at den foreslaaede Titel paa nogen Maade er bedre end den Titel, som er valgt af Regjeringen, og som er slaaet fast ved lang Tids Praxis; — tvertimod! Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at i Realiteten er det fuldstændig ligegyldigt, om denne Lov hedder: „midlertidig Bevilling“, eller „foreløbig Bevilling“, eller „midlertidig Finantslov“. Thi det forandrer ikke Forholdet i og for sig; men hvad det gælder om, er, at man ved Valget af Betegnelse vælger den, som i og for sig maa siges at stemme bedst med Forholdets Natur. Men en „Finantslov“ er en Lov af en ganske jæregen Art; det er en Lov, som ifølge vor Grundlovs Forskrifter blandt Andet skal indeholde Overflag over Statens Indtægter og Udgifter; men det gjør den midlertidige Finantslov ikke; den indeholder ikke noget Saadant; den giver kun en midlertidig Bevilling og Bemyndigelse til at opkræve Skatter og Afgifter. Jeg ser heller ikke, at der er runderd Nogetsomhelst ved at gjøre denne Forandring i Titelen. Den Garanti, som skulde kunne søges i Titelen for, at Love af den Art først blive forelagte i Folkethinget, anser jeg for fuldstændig overflødig. For det Første have vi en Række Erfaringer for, at Regjeringen er enig med os i at betragte det som den rette Fremgangsmaade, at forelægge Love af denne Art først i Folkethinget, og derved altsaa holde sig ogsaa Anden i Grundlovens Bud om, at Finantsloven først skal forelægges i Folkethinget, efterrettelig; men dernæst, om vi end nok saa meget kalde denne Lov for en Finantslov, ville vi dog ikke derved være i Stand til at forhindre, at senere Regjeringer kunde, hvis de ønskede at gjøre noget Saadant — hvad jeg vil anse for høist usandsynligt — desuagtet kalde en fremtidig Lov med en anden Benævnelse end netop Ordet „Finantslov“ og saa derafra drage de Konsekvenser, som den maatte ville. Imod disse Konsekvenser vilde da Thinget have den sædvanlige statsretlige Returs, som er det tillagt ved Grundloven, og det vilde kunne benytte den lige godt og lige let, hvad enten vi her have sat Ordet „Finantslov“ ind eller ikke. Det er ikke korrekt at sige, at alt, hvad der træder i Finantslovens Sted, ogsaa maa hedde „Finantslov“. Vi kalde vore Tilægsbevillingslove ved dette Navn, og vi kalde dem ikke „efterfølgende Finantslove“. Ligesaa lidt Opfordring er der til at kalde denne for en kort Tid varende Lov en „midlertidig Finantslov“, men det er korrektere ogsaa her at bruge Ordet „Bevilling“ paa samme Maade, som vi have gjort ved „Tilægsbevillingslovene“, og altsaa at kalde den en „midlertidig Bevillingslov“. Der er imidlertid med Hensyn til